Mehmet Yaşın

evden kaçan çocuk

YKY
Yapı Kredi Yayınları

EVDEN KAÇAN ÇOCUK

Mehmet Yaşın Londra, Lefkoşa ve İstanbul'da yaşıyor, bu kentlerdeki üniversitelerde zaman zaman edebiyat dersleri veriyor. Şiirleri 20'den fazla dile çevrildi, Türkiye'nin yanı sıra, İngiltere, Kıbrıs, Letonya ve Belçika'da bestelendi, sahneye uyarlandı. Fransa, Rusya, Lübnan ve Kıbrıs'ta şiir-enstelasyonu olarak sunuldu. Çin'den kuzey ve güney Amerika'ya, Baltık ülkelerinden İtalya'ya, Almanya'dan İsrail ve Mısır'a, birçok ülkede uluslararası edebiyat konferanslarına ve şiir okuma günlerine katıldı.

Şiir: *Sevgilim Ölü Asker* (1984; 1985 Akademi Şiir Ödülü ve A. Kadir Ödülü), *Işık-Merdiven* (1986), *Pathos* (1990), *Sözverici Koltuğu* (1993), *Hayal Tamiri* (1998), *Adı Kayıplar Listesinde* (2002), *Toplu Şiirler: 1977-2002* (2007), *Turuncu Kuş* (2007), *Kalbi Durmuş Zamanda* (2009), *Evden Kaçan Çocuk* (2013)

Çevrilmiş şiir kitapları: İngilizce - *Don't Go Back to Kyrenia* (2001, çev. Taner Baybars) (The British Centre for Literary Translation'ın seçtiği çeviri edebiyat kitapları dizisinden), *Wartime* (2007, çev. Taner Baybars); Fransızca - *Constantinople n'attend plus personne* (2008, çev. Alain Mascarou); İtalyanca - *Il drago ha anche le ali* (2008, çev. Rosita D'Amora); Felemenkçe - *De Nachtbus* (2010, çev. Dick Koopman); Letonca - *Vecas dziesmas no Jaunās pilsetās* (2008, çev. Uldis Berzins); Rusça - (DVD) *язык моей бабушки* (2008, çev. Julia Stepanchuk, haz. H. Black).

Diğer: *Soydaşınız Balık Burcu* (1994; 1995 Cevdet Kudret Roman Ödülü) ve *Sınırdışı Saatler* (2003) adlı iki romanı; *Kıbrıslıtürk Şiiri Antolojisi* (1994), *Poeturka* (1995), *Eski Kıbrıs Şiiri Antolojisi* (1999), *Step-Mothertongue – From Nationalism to Multiculturalism: Literatures of Cyprus, Greece and Turkey* (2000, Londra), *Kozmopoetika* (2002), *Diller ve Kültürler Arası Bir Edebiyat İncelemesi: Kıbrıs Şiiri Antolojisi: MÖ 9. yy. - MS 20. yy.* (2005) (2005 Memet Fuat Eleştiri ve İnceleme Ödülü) ve *Toplu Yazılar: 1978-2005* (2007) adlı deneme, eleştiri ve inceleme kitapları var.

www.mehmetyashin.com

Mehmet Yaşın'ın
YKY'deki kitapları:

Kıbrıslıtürk Şiiri Antolojisi *(1994)*
Soydaşınız Balık Burcu *(1998)*
Eski Kıbrıs Şiiri Antolojisi *(1999)*
Kozmopoetika *(2002)*
Adı Kayıplar Listesinde *(2002)*
Evden Kaçan Çocuk *(2013)*

Mehmet Yaşın

EVDEN KAÇAN ÇOCUK

Yapı Kredi Yayınları

Yapı Kredi Yayınları - 3858
Şiir - 307

Evden Kaçan Çocuk / Mehmet Yaşın

Kitap editörü: Murat Yalçın

Kapak tasarımı: Nahide Dikel

Baskı: Klas Ofset ve Tasarım San. Tic. Ltd. Şti.
100 Yıl Mah. Mat Sit 1. Cad. 150/B Bağcılar - İstanbul
Tel: 0212 438 49 59 Fax: 0212 438 49 56
www klasofset.com tr
Sertifika No: 24395

1. baskı: İstanbul, Nisan 2013
ISBN 978-975-08-2509-5

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2013
Sertifika No: 12334
Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No. 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (phx) Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.ykykultur.com.tr
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: http://alisveris.yapikredi.com.tr

İçindekiler

7 • İthaf

BAŞKASININ BABASI

13 • Hayal-Odası
14 • Rüzgâr Tanrısı
16 • Üçüncü Hayat
18 • Zaman Varolmayan Bir Şey
19 • Sandaletine Sarılıp Uyuyan Çocuk
20 • Oyunbozan
22 • Yerini Sevmeyen İncir
23 • Ziyaretçi
24 • Hayalet Bakıcısı
26 • Kamaşma
28 • Başkasının Babası
35 • Sevkeş

BAŞKASININ HAYATI

39 • Manzara Tablosunun İçinde
48 • Başkasının Hayatı
50 • Eteğ'ni Denize Silkeleyen Kırda
52 • Spinoza Üzerine Onikinci Dersten Önce
54 • Kimya ile Allah

BAŞKASININ SÖZLERİ

59 • Buluşma Noktası
60 • Tutkular
62 • An Meselesi
63 • Başkasının Sözleri
64 • Mısır Gecesi
65 • Gidici
66 • Zaman Sonra
67 • Şimdi Av Zamanı
68 • Dünya Av Yeri
69 • Bir Dağkeçisi Avcıyı Kovalar
70 • Kapan
72 • Laf Kalabalığı
73 • Güneşe Tutulan Ayna

İTHAF

Kimsesi olmayan kelime: İthaf
— aynalardaki sır, gösterir de görmez içindekini.
Gözlüklerini nereye koyduğ'nu unutan adam. Arıyor, bulamıyorum. Ne de
beni bulabilen var.

İthaf edecek Biri'm yok — kendi içimdeki yaratıklardan, eski bir rüyada
gezinen hayaletlerden, kitaplara gizlenmiş ruhlardan başka, şiiri kucağ'na
bırakıp gidebileceğim kuştüyü, güneş ve çocukluk benzeri birileri...
Ama bu kitabın bir yerlerinde yazılı olmalı o, buluşulamayan.

Doğrusu yazı yalan: İşim bu. Gerçeğin arkasokağında gezinir şiir her akşam
harfleri uyutarak... Dil kör kötürüm.
Hiçbir sözlük benim değil. Yarı-karanlıkta, yarı- ... Yazılan, eksik.

Oysa harflere bakarak görüyor beni okuyan, ne sesimdeki titreşim ne
bakışlarımdaki gölge ne de kıvrılan dili vücudumun — Ses değerine göre
yeniden kurguluyorum hayatı. Samimiyet dediğ'niz yalan söyleyebilme
gücünden ilham. Öyle güzel uydurulsun ki yerini bulsun her dize. Taş olsun.
Dalgaların sürüklediği taş.

Ve deniz apaçık seyredilebilsin kat kat dantel perdelerden...
Cümle kitap tek berceste. Bölünemeyen bir şey kalsın. Herşey bitse de çocukluğ'muz kalsın. Her dilde 'thalassa' densin denize. Ve çocuklar evde değil denizde uykuya dalsın.
Sudaki yangın olayım ben de. İçi kabaran bir sayfa. Tuz tutsun mavilikler. Derinleştikçe daha da saydamlaşsın dibi.

Derken o eski rüya tekrar görünsün bana, elbet loş manzarada. Zamanı yok mekânı yok boşlukta yerçekiminden de yoğun manyetik bir çarpışma...
Ama tuhaf şey, insanın arkadaşlık etmesi kendi çocukluğuyla, dahası babalık yapması ona iş işten geçtikten sonra.

Bu noktada başlıkta belirtilen asıl konumuza dönersek, 'ithaf', armağan anlamındaki Arapça tuhfe'den gelir. Tuhaf'lık bunun içindedir. Şöyle bir varsayıma dayanıyor sözcük: Hem güzel hem garip olandan hoşlanabilir insanoğlu. Bu da, bir tuhafiyeci dükkânındaki hediyelik cümbüşünü hatırlatıyor bana. Yeni Türkçedeki 'adamak', 'ithaf'ın yerini tutamamış hissettiğimce. Üstelik, İbrahim'in, oğlunu, kurbanlık koyun gibi Tanrı'ya adamasının çağrışımıyla dolduruyor içimi. Bu durumda tuhafiyeci imgesi daha hoş. Oysa İngilizcedeki 'dedication'ın kökeni, hem insanın kendisini manevi bir amaçla feda etmesi, hem de ona maddi bir şeyler sunulmasıyla ilişkili. Bu da başka tuhaflık, dünya malı ile cennet bahçesi birbirine açılivermiş tek sözle. Kutsanma, adanış, verilen söz — hepsi bir'miş eskiden.
Eski deyince, ithaf'ın Elencesi αφιέρωση, birisini onurlandırmak, ona hoş şeyler sunmaktır. Alaycılıktan takdire bir dizi imayı taşır. Onun kökeni de yine kutsal olana uzanır. Ama bu çocukluk kadar uzakta, çoook uzaklarda...

Hani ancak uzaktan uzağa güneşe bakar ya günebakan. Ve çocukluk kendi içine bakar... Bu kitap, işte, o bakışlara ithaf olsun

— Ol'sun!

BAŞKASININ BABASI

HAYAL-ODASI

Her evde görünmez bir oda var: Hayal-odası.
Çocukluğunla döşediğin yuvacık
ekvator kelebekleri uçup konsun diye üstü açık.
Bir tek onun kapısıdır seni açığa çıkaran
ve duvarları ayna kadar saydam...

2009, Lefkoşa

RÜZGÂR TANRISI

Rüzgâr tanrısı konuşkandır yaz sonları
ve keskindir sözleri,
ağaçlar alttan alarak cevap verir ona.

Rüzgâr tanrısı dalgaları gönderir
bulutu bisiklete bindirir
çağlayana kırmızı bir top atar sonra.

Rüzgâr tanrısı kuşları yaratandır
kelebekleri de var,
geceleyin dağda kristal mağ'ralar açar.

Rüzgâr tanrısı en çok çocukları sever
saçlarındaki kurdelayı çözer
tuhaf bir ürperti salar içlerine de.

Rüzgâr tanrısı yazlık kiralar adalarda
ve ısrarla davet eder seni
işini mişini bırakıp gelesin diye.

15

Rüzgâr tanrısı kanatlar takar insana
ama yetmez yükseklere çıkmaya
sen ruhunu hazırlamamışsan

u ç m a y a . . .

2010, Samothraki Adası

ÜÇÜNCÜ HAYAT

Üçüncü Hayat'ın eşiğine kadar taşıdın ömrünü.
Burada bir soluklan. Ardına bakabilirsin artık,
neyi az yaşadın neyi fazladan...
Kendiliğinden gelir Birinci Hayat. Irmağa bırakılmış
sepet. S ü r ü k l e n i r s i n
akıntının götürdüğü yere. Takılan CD neyse
dinlersin müzikçalardan.

Herkes o kadar şanslı değil bu-dünyada.
Nedimelerden erken davranır timsah. İş orada biter.
Suda bir nilüfer. Borozan ve tazılar.
Ama sen ayrıcalıklısın, İkinci Hayat'ına ulaştın.
Şuradan belli ki ş i i r
o k u y o r s u n şu anda. Kitap arasındaki fısıltılar.
Farketmeden işitmek kadar kolaymış yaşamak,
hazır kahvaltıyı yemek kadar.
Rastlantılara şükret!
Tutunduğun o dalları iyi ki ırmağa salmış akasyalar.
Bir yıldız kaydı. O an karşıya g e ç t i n sen.
Şaşkın. I p ı s l a k ve...

Gerçi hatırlayası gelmez insanın zora giden şeyleri.
Yine de kitap alıkoyamaz kendini
yazmaktan. Üçüncü Hayat'tır aslolan.
Kapısından geçerken ne kendiliğindenlik, ne şans,
ne de rastlantı var.
Kilitli ve kayıpta uzaktankumandalar.

Şimdi uzandığın şu sofadan kalkman gerekecek.
Kahve-makinesini fişe takman. Birincisi su.
İkincisi a l e v l e r . Üçüncüsünü yaşayamazsın
kendini kanata kanata
gizli k a n a t l a r ı n ı keşfedemezsen.
Küllerinden doğan kuşlar olursun o zaman. (Belki
ol'ursun.) Okşayabilirsin timsahı da.

2010, Lefkoşa-İstanbul

ZAMAN VAROLMAYAN BİR ŞEY

Herkesin bir doğumgünü var, seninki de bu.
Gece iner, ölüm susar ötelikte
kendi başına ezan okur birisi. Sesinden çıkaramadığın
erkenci bir kuş öter, bir çocuk
turuncu lülesini savurup geçer rüyandan:
Benim'çin kalk, der, çok uyudun, oynayalım.
Herkesin bir aşkgünü var, seninki de bu.
Öldürüp de hayat verir kimi sevgiler
sende olan O'dur, kilidini açan çocukluktur, işte bu.
Ölü kalkar ölmemiş olduğ'na şaşarak:
Zaman varolmayan bir şey, yalnızca bazı anlar var
çoğalır çoğalır sonradan —
Çocuk büyür senin içinde aynı kalarak.

2008, Cambridge-Lefkoşa

SANDALETİNE SARILIP UYUYAN ÇOCUK

Sandaletini parçalamışlar şu çocuğun,
yalınayak döndü okuldan
daha da kırılmasın diye sandaletciğ'nin kalbi...
Uyuyor şimdi yırtık sandaletine sarılmış
mışıl mırıl fısıltılarla rüyasında
iyileştirmeye çalışıyor kırılan yerlerini.

Hırkasının fermuarı mı koparılmış ne?
Cep harçlığı çalınmış.
Saklandığı köşede tekme tokat kovalanırken
en yakın arkadaşı arkasından ıslık çalmış.
Öğretmense onu azarlıyor işte
ve diğerleri daha da saldıracak üstüne teneffüste.

Evödevi gibi bir şey olmuş ona
Allah'ın günü haksızlığa uğramak.
İyi de ne diye onu seçmişler ki dışlamak için?
Herkesten daha mı şişman?
Daha mı esmer? Farklı mı giydiği gömlekler?
Hadi, hepsi, de nerede şunun ana-babası?

Gözler'ni kaçırıp "Öldüler!" diyor [daha da
ezilmesin diye hayatta olmalarından].

2011, Lefkoşa

OYUNBOZAN

Koyu kırmızılık sürünmüş küçük kızlar
ve içcebinde kuş-lastiğiyle yalaşık oğlanlar
misali dolaşıyor bu yerin ihtiyarları.
Sonsuza dek dokunulmazlık tanınsın diye şımarıklığa
büyümemiş taklidi yapıyorlar.

Kumdan kuleler dikiyorlar nasıl da hırsla
periler prensesi ve savaşçılık oynayan kır şövalye
yükleniyorlar saray kapısına ha babam
başına geçmek için çoktaaan çökmüş bir krallığın.
Solucan solucanı emiyor
çamur çirkefte debeleniyor kopuk kuyruklar.
Derken 'G ı ı ı r k' diye bir geğirme
hazmedilmemiş ham et üstüne içilen gazozdan.
Birbirler'ne işiyorlar... Kahkahalar...
Allah'ım çocuklar şeytan
ve meleklerin saflığı zararlı bir yalan...

Ve bir mazerettir çocuksuluk,
sonsuza dek bağışlansın diye o sorumsuz bencillikler.
"Baaak özgürüm ben her ne'sterse yapan.
Ben sözünü sakınmayan kahraman!" G ı r r k
g ı r r r k k boğazını sıkıyor
sıkıyor çocukkalmış ihtiyarları mahallenin.
"Öl öl seni oyunbozan!" [Tam kendimi savunacaktım ki

caydım, yoksa kalbi kırılıverir bir de
beni kırıp geçirenlerin.
Çaresiz, gönlünü almak'çin iyilik yapıyorum kötülüğe
belki daha fazla musallat olmaz diye.]

2011-2012, Lefkoşa

YERİNİ SEVMEYEN İNCİR

Evden kaçan çocuk
incirin tepesinde oturuyor,
yapış yapraklarla ha uçtu ha uçacak...
(Geri gelirse,
aile-mezarlığına yerleşmişçesine
girecek çıktığı eve.)

Dalı eğrilen incir,
göğe yükselecek filizciğ'ni
yere gömüyor.
(Ve yeraltından
yolculuğa çıkıyor çocuk
eteğini denize silkeleyen kırlara doğru.)

Temellere dek
kök süren incir, yıkabilir
kendi çocuğ'nu barındıramayan evi.
(Onarası gelen de yok
hayaletlerin bile terkettiği
bu yeri.)

2008-2009, Lefkoşa-Cambridge

ZİYARETÇİ

Gülkurusu çarşafın uçurduğu ruh...
Kendine kapıyı açtın
ve rüyana döndün aynı anda
canevine geri gelirken gölgelerin,
şiirin başladığı yere...
Ve orada gerek kalmadı söze.
Kapıyı-çalan-sen ile Kapıyı-açan-sen,
biri rüya yatağında uyurgezer
diğeri lacivert ışıltılar
yürüdükçe dalgalı saçlardan süzülen...
Bir anlık bocalama,
eşikteki, geri vermek mi istiyor ne
içerdekine, kaybettiği bir şeyi...
Ama hatırlamıyorsun bir şey kaybettiğ'ni
sen, çarşafla örtünmüş
gizlerken çıplaklığını diğer senden...

2010, Atina

HAYALET BAKICISI

Sanılır ki eşyaya gerek duymaz hayaletler.
Duvardan geçerler uçarcasına
ve hatırlanmaları yeter salınmak için ortalıkta.
Hele boş buldular mı seni bir
kaçmazlar kovsan da.
Onların yatak-odasıdır kuytu köşeleri belleğin.
"Ha ordaymışım" dersin "Ha burda,
ne farkeder ki bir hayalet için
ben onu kendimle beraber taşıdıktan sonra."
Ama taşınmayı sevmez hayaletler
ve öyle sanıldığı kadar basit değil bu işler.
Yolculuk panik-atak yaratır bir defa
onların da travmaları var, bırakılmak korkusu,
ayrılık sendromu, vesaire.
Şöyle düşünüyor olabilir bir hayalet:
"O da giderse kim bakacak fotoğrafıma aynadan,
kim alacak tozumu,
kullanmaya alıştığım tabak çanak
yerinde bulunacak mı bakalım geri geldiğimde?"
Fazlasıyla özen ister
işlevini yitirmiş eski eşyalar
artık sadece hayaletlere ait olduklarından.

En iyisi başkasının endişesine kulak vermek
tuhafına gitse de, gözetmek
ötekinin ihtiyacını da.
Kendi yolunda yürüyebilmek istiyorsa
iyi bir hayalet bakıcısı olmalı insan
ve çocukluk hayaletine göz kulak olmalı en çok da.

2009, Lefkoşa

KAMAŞMA

Işık gibidir karanlık
kapalı odayı açsak yayılır ortalığa
ve gözü kamaşan hayaletler saklanacak yer arar
içimizde. Kolayca birbirine dönüşür karanlık ile ışık,
insan ile hayaletleri...
Bir sihirle kendi gölgesi olur her yaratık. Ve ayna
bir fotoğraf albümüdür aslında
geriye giderek gelen. (Birisi olsaymış çocuklukta
elimizden tutan.)
Sen de hisseder misin aynı kamaşmayı, bilmem,
ama benim bakışlar'mı kaçırasım gelir
ne vakit kendimi seyretsem
karanlıkta. Dikişiğnesi yıldız l a r y ı l d ı z l a r

d e l i k d e ş i k boşlukta... (Metalik kapı gıcırtısı
Hiç Yer'e açılan.)

2012, Lefkoşa

"Bak", dedi genizden, metalik bir tınıyla fısıldarcasına "Şairin babası olmaz, olursa, şiiri olmaz". Sonra gözler'min içine bakarak ışığı sönmekte olan bir sesle ekledi: "Başkasının babasıyla muhabbet daha münasip." [...] Şakaya vurdum: "Baba, şiirin içindeyse oğlunun kendisinden iyi bir şair olmasını istemez, dışındaysa zaten istemez." O da yarı şakayla cevapladı: "Lâkin kızının şaire olmasını arzulayabilir." Şimdi bir de, gırtlağına takılmış serum kordonuyla boğuşarak, Oidepus'u anlatırsa diye korktum ve uzun süredir görüşmediği kızına çocukluğunda nasıl baktığı üstüne bir sohbet açtım. [...] Sanırım Türkçe konuşmak istiyordu, 'ölülerinindili'nde. Çünkü hiç sırası değilken, kendi kızı yerine kuzini olan annemden söz etmeye başladı.

BAŞKASININ BABASI

Taner'in anısına [In memory of Timothy]

i.
Hem hayaletleri hem beni görebildiğin bir anda
anneme mesaj iletmek için
telefon etmiş olmalısın...

Yeryüzüne tokat gibi savrulmuş
çokdilli akrabalık
kesilen bileklerden fışkıran kanbağı,
hiçbir kıyımdan sorumlu olmadığ'nı sananların
üzerindeki kırmızı leke

ve yatak altındaki idrar borusu
gül kokulu şanını bulandırıyor şiirin.
Maintenant la Mort est une comédienne
qui a posé une rose entre ses cheveux*
içinde hâlâ gülsuyu damıtılan Babil bahçesinin.

* Şimdi saçına gül takmış bir kadın oyuncudur Ölüm

ii.
Bıraktın memleketle avunsun
cennetten kovulmayı içine sindirenler,
ortak kötülüktür ulusal gelenek
paylaşırsan gücenir melekler...
(Kendi cemaatinden kendini koruyamazsan
korunamazsın demektir hiçbir şerden.)

Artık önemsiz nerede doğmuş, nerede ölmüşsün
şimdi sen başka yerdesin.
Kendi ülkene girersin yazdığın kitabın kapağ'nı açınca
ve sömürgelerini kolaçan edercesine yürürsün
sayfadan sayfaya Londra, Paris sokaklarında,
kalabalıklar ıssızlığa çıkar sonra...
(Şu kuş uçmaz yere kapanmanın da nedenleri var
kuşkusuz, kimseyi ilgilendirmeyen.)

iii.
Başkaları sana bağırmışçasına
kendi sesinden başın ağrıyor,
yoruluyorsun yaptığın hareketlerden.
Gerçi kendi başınasın burada
ama kendin olamıyorsun
olamıyorsun başkası da. This or that,
suicide is inevitable for a poet*
ve imkânı yok aydınlatmanın
her ölüm cinayet.

* Şöyle ya da böyle, intihar kaçınılmaz bir şair için

iv.
Hani karanlık yerleri var ya kadınların
erkeği içine çeken... Ağaç kovuğu
tilkiye nasıl korunak olursa
ve tutukevi.

Yolunu kaybettiğin ormanda
marifetini öğrenmeye kalksan
ömrün yetmey'ceği
binbir kokulu şifalıotlar
ve küçük başlı hayvanların ayakizi var,
sonra dünyanın ikizi olan yıldızlar
başını kaldırıp baksan.

Akşamları tüten menekşeler de var
her cins yatak-odasında,
geceleyin güzelken
gündüzleri berbat kokan sıvılar
ve daha birçok şey var ki insana dair
ne iyi ne kötü diyebilirsin
yakından baksan...

... sonunda ben sen olur o ve herşey bir
evrende var olur
bir gül bahçesinden öbürüne geçerken ruhlar.

v.
Ve dilinle mahremine girersin insanın,
sen kendini çevirirken dilden dile
ve evire çevire bükerken dili şarap açacağı misali
kalbini açmak için
belki ses verir diye içindeki Saklı Söz
esrik çağrışımlarla,
sözlük karıştırıyor seni çevirenlerse
sanki şair dosdoğru yazabilirmişçesine
sanki kurguladığın şiir değilmişçesine yaşamöykün...

"Triyantafillo" denir ya güle
onu ilk kokladığın yerde,
kat kat açılan taçyapraklarca sözcükler
bir başka sözcüğü ima ederken
gizlenmiş dizeler belirir ya
görünürdeki sözün örttüğü satır altlarından.

Bak, çocuk kandırıyorsun yine
yatakhaneye çevirip ölmeye geldiğin hastaneyi
belki kanarsın diye sen de, her akşam
bir başka masal okuyorsun
yalnızca resimleri olan
hafıza kitabından, gül gül gül yaprakları açılırken
hep yarım kalan...

vi.
Güneşin ritmi değişir aynı tren rayında
kuzeyden güneye doğru
bir ruhun dizeleri... İmgesi gizli, izleği meçhul
έτσι είνε Θάνατος!*

(Birşeyler sorarcasına bakıyorsun ona
tam Ölüm seni götürecekken
hatırlatmasını istediğin bir yanıt varmışçasına,
şiir mi?.. Öyle olsun
ve ölen huzur içinde ölsün,
huzurlu yaşasın hayatta bırakılan da.)

Bir elinden o tutuyor, ötekinden Ölüm.
Üçünüz öyle el eleyken birbirinize akıyor
aynı hayatın ve ölümün enerjisi.

Ama bekleme odasında Ölüm'ün oturduğu
hastaneden kendini atıp
bu-dünyaya ayak basar basmaz o
kesiliyor şiir... *Filmin son sahnesinde*
bağışlamak kolay tabii, başkasının babasını
kendi babam yerine.

* Ölüm buradadır işte!

7.

[Bu bölüm aramızda kalsın
devamını da başkası yazsın,
malum, her çocuğa bir baba
yeniyeten her şaire söylence lazım.]

2010, Amiens-Paris-Montpellier-Bezier-Cambridge-Lefkoşa

SEVKEŞ

Benim ablam küçük bir kızdır.
Yaşımı başımı aldım ben,
o maaşallah, yeniyetme.
Gerçi evlendi, üç kız doğurdu,
kızları büyüdü, evlendiler,
sonra ilk kızı da doğurup büyüttü.
Ablam, helal olsun, büyümez.
Kızının kızına torunum demez,
"Nil'in çocuğu" der
veya "Sevim'cik, Sevkeş, Sevişik".
Torunu da ona nine diyemez,
"Sevkeş" der veya "Sevişik, Sevim'cik".

Benim ablam mablam yok, tekim.
Öyle anlatıyorum lafın gelişi.
Pek arkadaşım da yok.
Olanlar derseniz yaşlandı,
şiire zaman ayıramazlar artık.
Bir de gözler'ni kaçıra kaçıra konuşurlar
yalnız kaldığımızda.
Fazla arkadaş göz çıkarır.
Hele fazlasıyla kendini verdiğin varsa,
hiç kardeşin olmadığı için
küçük-kardeş, büyük-kardeş
rolü oynadığın varsa.

Gün gelir arkadan hançerler
kendini senmiş gibi hayal ederek
sana arka çıkan arkadaş.
Hoş beni yarım yamalak bilir ya
bilenlerin çoğu da.
Malum bende hayat çok, o'hooo
parçalı bulutluyum.
Her bir tanıdık bir başka
yaşantı anından tanış çıkar bana.
Can tene ayna gerçi, ten cana
ama tenden ötesi görünmez
cangözüyle bakmayana.

Velhasılı dünya acayip bir yer,
kiminin arkadaş elinden gözü çıkar
kiminin canı kardeş elinden.
Hasetini içene atan her kimse bekler
ve er geç yerine geçmek ister
sana imrenen... *Ve sap l a n ı r b ı çak!*
Amannn aman iyi ki yok
benim kardeşim, arkadaşım filan.
Gerçi var kardeşten yakın üç beş dost.
Ama o sözcükler de yıprandı,
onlara başka isim takmalı:
"Sevişik, Sevim'cik" veya "Sevkeş".

2012, Lefkoşa-Ankara

BAŞKASININ HAYATI

MANZARA TABLOSUNUN İÇİNDE

Yaprak kıpırdamıyor...

Koyu, açık yeşillik ve bulutlar, kıpırdamıyor.
Oturuyorsun, bir ölünün hatırasına
kondurulan bankta. Elinde bir kitap,
ya da bunları karaladığın defter.
Kıpırdamıyor ama
ne parmakların ne de kanatları defterin.

Önünde kolajdan ördekleriyle Cam nehri.
Bembeyaz bir kuğu
mermer heykele dönüşmüş, durgunluk.
Yüzyıllar süren bir kıpırtısızlık içindesiniz.
O kadar diri görünüyorsunuz ki,
sanki hayatta değilsiniz.

Bir fırça darbesiyle dondurulmuş olmalı zaman.

Dondurulmuş olmalı kürek çekenler de,
kemikler, kaslar, içorganlar.
Bisikletteki koçun elinde megafonu var
işitilmiyor ama ne bir söz ne de ses.

Yalnızca çiseleyen yağmur
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
ve uzakta ıslak bir ufkun ağırlığı.
İnsanı geren grilik derinleşiyor, uzadıkça
gölgeler boyuttan boyuta.

Ve hiçbir şey değişmiyor burada.

Hiçbir şey olmuyor sana da.
Korunaklısın, arkandan iple bağlanıp
duvara çakılı bir çiviye asılmış
şu muhteşem tablo içinde. Hissettiğin yok
mutlak kıpırtısızlığa hapsolduğ'nu.

Ama tablonun altındaki sehpada
son sürat koşuyor
mekanik bir cellâdın adımlarıyla saat
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
başını çevirip bakamıyorsun ki akrebe.

Kuru yağlıboyada oturan insan figürüsün,
şirin mi şirin bir çiçek bahçesinde
mükemmel mezar-taşına sahip
ölüler nasılsa, huzur içindeki manzarada.

&

Yaprak kıpırdamıyor...

Koyu, açık yeşillik ve bulutlar, kıpırdamıyor.
Oturuyorum, bir ölünün hatırasına
kondurulan bankta. Elimde bir kitap,
ya da bunları karaladığım defter.
Kıpırdamıyor ama
ne parmaklarım ne de kanatları defterin.

Önümde kolajdan ördekleriyle Cam nehri.
Bembeyaz bir kuğu
mermer heykele dönüşmüş, durgunluk.
Yüzyıllar süren bir kıpırtısızlık içindeyiz.
O kadar diri görünüyoruz ki,
sanki hayatta değiliz.

Bir fırça darbesiyle dondurulmuş olmalı zaman.

Dondurulmuş olmalı kürek çekenler de,
kemikler, kaslar, içorganlar.
Bisikletteki koçun elinde megafonu var
işitilmiyor ama ne bir söz ne de ses.

Yalnızca çiseleyen yağmur
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
ve uzakta ıslak bir ufkun ağırlığı.
İnsanı geren grilik derinleşiyor, uzadıkça
gölgeler boyuttan boyuta.

Ve hiçbir şey değişmiyor burada.

Hiçbir şey olmuyor bana da.
Korunaklıyım, arkamdan iple bağlanıp
duvara çakılı bir çiviye asılmış
şu muhteşem tablo içinde. Hissettiğim yok
mutlak kıpırtısızlığa hapsolduğ'mu.

Ama tablonun altındaki sehpada
son sürat koşuyor
mekanik bir cellâdın adımlarıyla saat
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
başımı çevirip bakamıyorum ki akrebe.

Kuru yağlıboyada oturan insan figürüyüm,
şirin mi şirin bir çiçek bahçesinde
mükemmel mezar-taşına sahip
ölüler nasılsa, huzur içindeki manzarada.

&

Yaprak kıpırdamıyor...

Koyu, açık yeşillik ve bulutlar, kıpırdamıyor.
Oturuyor, bir ölünün hatırasına
kondurulan bankta. Elinde bir kitap,
ya da bunları karaladığı defter.
Kıpırdamıyor ama
ne parmakları ne de kanatları defterin.

Önünde kolajdan ördekleriyle Cam nehri.
Bembeyaz bir kuğu
mermer heykele dönüşmüş, durgunluk.
Yüzyıllar süren bir kıpırtısızlık içindeler.
O kadar diri görünüyorlar ki,
sanki hayatta değiller.

Bir fırça darbesiyle dondurulmuş olmalı zaman.

Dondurulmuş olmalı kürek çekenler de,
kemikler, kaslar, içorganlar.
Bisikletteki koçun elinde megafonu var
işitilmiyor ama ne bir söz ne de ses.

Yalnızca çiseleyen yağmur
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
tıp tıp tıp
ve uzakta ıslak bir ufkun ağırlığı.
İnsanı geren grilik derinleşiyor, uzadıkça
gölgeler boyuttan boyuta.

Ve hiçbir şey değişmiyor burada.

Hiçbir şey olmuyor ona da.
Korunaklıdır, arkasından iple bağlanıp
duvara çakılı bir çiviye asılmış
şu muhteşem tablo içinde. Hissettiği yok
mutlak kıpırtısızlığa hapsolduğ'nu.

Ama tablonun altındaki sehpada
son sürat koşuyor
mekanik bir cellâdın adımlarıyla saat
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
t i k t a k
başını çevirip bakamıyor ki akrebe.

Kuru yağlıboyada oturan insan figürüdür,
şirin mi şirin bir çiçek bahçesinde
mükemmel mezar-taşına sahip
ölüler nasılsa, huzur içindeki manzarada.

2010, Cambridge

BAŞKASININ HAYATI

Ben ömrümde böyle dindar imlâ görmedim.
Bilmez miler ki herkesin Allah'ı kendisine? (Bense kimsesine.)
Dağların denize yürüdüğü bir yerdeydik
gri gri bulutlar karaçamlara takılmış.
Kar suyu sanmam ki henüz karışmış olsundu Karadeniz'e.
Dalgalar toprak yemesin diye
söküp söküp söküp kıyıya yığmışlar kayalık dağı.
Bak sen yaptıkları şu işe bir plaj bile bırakmamışlar bize,
maksat birbirini çıplak göremesin insanlar.
İçimde bir endişe,
inşallah bel ağrısı tutmaz Yusuf'u kitap taşımaktan.
"Bak, git oğlum, ananın dili sana!"
Başkasının çocukluk evinde kim bilir ne sesler gezinir.
"Gel" denmezdi mesela bizimkinde,
"Gelsene" bilinmezdi, "Gelmek ister misin?" derdi annem
ve tıpıış tıpış gelirdim ben.
Emirkipi haz'rol'da, ricakipi kayıp.

Gelsem de gelinemeyen bir yerdir üveyanadillerim,
Yusuf'un özkardeşler'ne benzer
ne anlar ne de anlatabilir kuyuda benim neler yaşadığımı.
Bu başkasının hayatı... (Evet,
ben muvakkaten tayin edildim Dilbilgisi'nize.)
Polislerin şair, şairlerin polis olduğu
yazılanın zul, yazmanın zulüm, yazdıranın zalim olduğu
bir Türkçenin içinde misafirlikteyim.
Burası demliçay kokulu ahşap bir ev, insancanlısı ve güleç.
Gene de neme lazım
"Çeviri gibi davranıyorsunuz" denmesin diye
oturuyorum çekidüzen —
Öööyle otururken bu şiir çıkageldi, sonu gelmedi.

(Sonra ne yazmışım diye gözattım, ne düzelttim ne ettim.)

2012, Trabzon-Samsun karayolu

ETEĞ'Nİ DENİZE SİLKELEYEN KIRDA

Yaz güneşi 6ndaki bulutçuk
bult 6ndaki kumru kuşu
kuş 6ndaki selvi dalı
dal 6ndaki süngertaşı
taş 6ndaki çitlembik budağı
budk 6ndaki toz toprak
toz toprk 6ndaki alizavra
nasılsa, yayılıp kaldım
eteğ'ni denize silkeleyen kırda
mutlym sonunda.

2009-2010, Lara Denizi/Girne

Eteğini denize silkeleyen kırlık bir yerlerde uyuyakalmışım. [...] oradan oraya yolculukla ömür tüketen o 'Şaire Teyze'yle annemin savaş göçmeni olduğ muz kampta buluşmasını hatırlamıştım. Tabii rüyamın içinde hatırlamıştım. Benden birkaç yaş küçük oğluyla top oynuyoruz. Topun peşinden koşarken, annem ile 'Şaire Teyze'nin hemen hemen aynı tarihte, aynı hastalıktan ölüp yan yana gömüldüğü aklıma geliyor. Mezarlığa yürürken topu sımsıkı tutuyorum. [...] Spinoza da nereden çıkmışsaydı [...] kendine uygun bir hayat yaşayıp mutlu olabilmesi, üçüncü hayata erişmenin zahmetini hatırlatmıştı bana. Top da hâlâ elimde. Tabii rüyada oluyor herşey. Derken arkadaşım topa ansızın vurunca, top boş bir mezarın içine sıçrıyor. Oradan sekerek kuş misali havalanıyor [...] Meğer bu rüyadan 3 hafta sonra ölecek ve aynı mezarlığa gömülecekmiş! Cenaze törenine gitmedim tabii. Döneceği kumsalı tahmin ettiğimden orada bekledim [...] nasıl olduysa onunla birlikte aşağı inen güneşi bir top gibi kafasına fırlatıp, "Aslında intihar ettiğ'ni biliyorum" diye bağırdım [...] yüzüme öyle bir bakıyor ki, "Ben de, intiharımı kendine karşı bir ölüm tehdidi biçiminde algıladığ'nı biliyorum!" demek istiyor. Olduğu için ona duyduğum kızgınlıkla [...] Turuncu tonlardaki bir tablonun içinde kaybolurken "Ölümüm 12. Ders için gerekliydi" diye mırıldanıyor.

SPINOZA ÜZERİNE ONİKİNCİ DERSTEN ÖNCE

Ulus'u anarak...

Kendini kumsalda unutan çıplak hayalet
fısıldadı: "Seni seviyorum güneş, sıcacıksın..."
Baktım, giyindiği zaman da çıplak kalmıştı,
teni bronzlaşmış yalnızca, güneşe o derece uzaktaydı.

Dizi üstünde resim çizen ressama dönüştüm ben de.
Gün batana dek ufukta ışıkla oynaşan gölgeler
ve güneşin gösterdiği ne varsa
içime çekerek uzalı kaldım günebakan tarlasında.

Heey güneş, senden bi' şeylerim ben, alevrengiyim hem!
Şövaleye ne hacet. Ne kalem ne bilgisayar
kalbin atışıyla gidip gelsin seslenişler:
"Ben sen, sen ben..." ta ki o'na dönüşsün ben sen.

Nihayet bir sevişmenin sabahında
gizemli bir bileşim hissediyor sevişenler:
"Sen Tanrı'sın güneş" der gibidirler "ve seniz biz".
İşte, boşluğu resmedebiliriz şimdi ikimiz.

Ruhu kanatlandıran şu ışınları
ha güneş takmış ha bizmişiz takan kendimize.
Ama hayal!.. *Ama hayal ama gerçek*
y ü k s e l d i ğ ' m i z i hissediyoruz ya güneşçesine...

2011, Lefkoşa [Türk Mezarlığı]

KİMYA İLE ALLAH

Ben hastalıktan ölmedim
ölümüme sebep olan babamdır, üvey-babam.
O ihtiyara rızamla varmadım.
Halveti ötelerden işittim de yaşayamadım.
Güneş babama kalsın diye
o kapkaranlık gelin odasına atıldım,
Allah'ım, tek başıma kaldım.

Ben Alâaddin'i sevdim
ama küçüktüm, sevda neymiş anlayamadım.
O da hastalıktan ölmedi,
ölümüne sebep olan babasıdır, öz-babası.
Kovuldu, yetmedi, kovalandı,
ataocağı o ihtiyara kalana dek ateşlere atıldı.
Allah'ım, tek başına kaldı.

Ben on dört yaşındayım
Alâaddin çocuk, babamız danseder meydanda,
"Kim olursan ol gene gel" diye çağırır
da "git" der kendi evlâdına.
Bu ne iş ya Râb, yavrusunu bile sevemeyen adamı
sen kalk da Aşk Peygamberi yap!
Allah'ım, tek başına kaldın. *Kızım, kıymetli Kimya kızım,*

âşık adamın gözü ne seni görür ne beni
öyle bir ruh, uçurtmasına kuyruk yapar ki onu
deli divane dönerken havada
hem evlât hem Allah zanneder sevgilisini.

2011, Lefkoşa-İstanbul

BAŞKASININ SÖZLERİ

BULUŞMA NOKTASI

Aniden sıçradı yerinden beyaz teke.
"Gitmey'ceğim!" demişti dün.
Şimdi giyiniyor panik halinde, gecikti.
Yetişemey'cek anlatıştıkları saatte, kız kaçacak
buluşma noktasından.
Ve böyle bir karşılaşma ânı
önüne çıkmayacak ömrü boyunca.
Savaşların anısına dikilen keçi heykeli gibi
meydanda kalacak
üstündeki güvercin kakalarıyla.

Boynuzunu duvarlara çarpa çarpa koşuyor.
Karanlık basarken
çevreyi kolaçan edip dinliyor,
kanatlarını ödünç veren bir perinin
o âna kadar ulaşamamış fısıltısını: "Uç hadi uç!"
Aklı öyle bir yük ki köstekliyor onu.
Peri-kanatlarına rağmen
sürünüyor teke uçmak yerine.
Daraldıkça daralan sokakta, kalbiyle inatlaşan
boynuzun ağırlığıyla düşe kalka...

(N'olur akıl ile kalbin bir buluşma noktası olsa.)

2011, Marsilya-Lefkoşa

TUTKULAR*

v.
...] [A]ma karanlıkta belirir o
arkasokakta [çöplük] eşeleyen bıçkın kedi.

Adı yok, yok yok Tutkular'dır ve senindir tam şu an.

Tan güneşi benzeri şu ışıklı ten,
bir [çıpl]ak güzellik ki [...] Gider gelir
başım dönse de diklenir sana rağmen.

Eriyorsun içinde arzunun şiddetinden.
Kendi ateşiyle akan mum, çiğnenmiş sümbül.

[Ve] yumuşacık döşeğe uzanıp uyursun [...

Tendeki kesikleri onarır beden
iz kalmaz yara bereden. [Dense de inanma] kapanmaz
ruhta açılan [...] ne kadar yamalasan.

Avcının ayakları altına [atmıştın ya] mor çiçeğ'ni
karanlık basınca. Tarumar olmuş tarla,
kim görmek ister ki gündüz gözüyle.

* Sapfo'dan esinle

...] Nedensiz bir üzüntüye kapıldım bütün gün.

2011, Marsilya-Lefkoşa

AN MESELESİ

Bu meseleyi iyi biliyorum,
Ama çözüm yoluna koyamıyorum bi' türlü.
Eteğini denize silkeleyen *k ı r a l a r a*
k o ş m a k dururken
duruyorum kapandığım odada.
Ya elektirik çarparsa diye
yanan ampülü değiştiremeyen sakarlar gibi
duruyorum zifiri boşlukta.
Sorun tam kendiliğinden çözüleceği an,
ho'oop!.. Karmakarış yine herşey,
elbet benim yüzümden.
Yani o an olması gerekeni oldurmadı'ımda,
tam sırasıyken, nasıl desem,
yine yüzüme gözüme bulaştırdığımda,
geriye gelmiyor aynı an —
Dahası beton siperler inşa ediliyor
o an, olur a, nüksederse diye
ve ben de katılıyorum çimento kırma işçiliğ'ne.

2012, Istanbul-Lefkoşa

BAŞKASININ SÖZLERİ*

Geceleyin odama geldi yine hayali
rüya diyecektim, gerçekti:
"Kendini yalnız sanma" dedi "burada biri var.
Hadi kalk, kapıyı aç da gireyim".

Tutuştukça tutuşan ateşler yakıp
işaret etti: "İçine gir bakalım!
Ve hiçbir şey de söyleme, yalnızca dinle
ki alevden dil kesilsin gül."

Aşktan başka şey korkutmuyordu beni.
"Başka şey yok ki" dedi "artık kendini bırak,
ben söylüyorum sen yaz:
Bu sözü bana da söyleten başkası var".

2009, Cambridge-Lefkoşa

* Rumi'den esinle

MISIR GECESİ

Dün gece neredeydin?
"Mısır'a gidip şeker aradım."

Ne şekeri, herhalde Yusuf'u aradı.
Geceleyin herkes kendi çölünde uyurken
yıldızları sayan biri bulunur diyerek
rüyasında onca yol tepti de
senden güzel bir sevgili aradı. Gözünü dört açıp
hep aranması şart ya insanın
en iyisini, daha bile iyisini.

"İskenderiye'ye de uğradın mı?" diyorsun
"limanda akîde şekeri satan
bir dükkân vardı." Yok artık, üsteleme.
Ona tatlı davran ki bu gece de gitmesin bari
Mısır'da şeker aramaya.

Ne akıl ama! Kurudu için
bir sevgiliye vaha olacağım diye diye.
Sen tek başına bir hurma... Yükseliyorsun
onun başucunda,
her akşam ilk kez göreceği
iri bir dilek yıldızına dönüşebilmek için.

2010, Lefkoşa

GİDİCİ

Yığınla tanık var, söz vermişti
değişecek, değiştirecekti. Olmadı gitti,
onu kuşatan dünyaya daha fazla direnemedi.
İlkyazın kır resmiydi görebilene
göğsü g e l i n c i k l a le dolu bahçe
açılamadı bir sevgiliye. Nasıl oldu bilinmez
yılanın, solucanın payına düştü.
Karşısına çıkanı hemen ele geçirirdi istese,
istemese de. O kalktı, yerin dibine girdi.
Akıl sır ermiyor, kuru kalabalığın kurallarına
nasıl ayak uydurabildi?
Lacivert deniz tanrısı gibi d a l g a d a l g a
saçların salındığı alnı nerede şimdi?
Sorabileceğin kimse de yok iyi hoş mu diye
büzülü mü yoksa bir köşecikte?
Hep gidecekmişçesine dururdu zaten...

Boşveeer! [Gidici olanı bir iki kovalar aşk
üçüncüsünde anlar ki,
yok değiştiydi yok değişecekti
r ü z g â r ı n s ö z ü n e bel bağlanamaz.]

2010, Lefkoşa

ZAMAN SONRA

O seni sevmişti, söylemişti de birkaç kez [duyamamışsın işittiğin halde]
sıradan bir konuşma yapılıyormuşçasına [...] sık sık
buluşuyordunuz ya, zaman çoktu nasılsa.

Şimdi [ondan uzakta geçen zaman kadar uzun uzun] b a k ı y o r s u n
ardından, karşıdan karşıya geçerken o, seni farketmeden.

2009, İstanbul

ŞİMDİ AV ZAMANI

Keklik uyuyor. Uyanıyor avcı.
Ağaçları giyip kamufle ediyor fişeğ'ni.
Avcıya sorarsan bu bir oyun,
sana can pazarı şimdi.

Tasmandan tutup sürüklüyor, köpeciksin.
Sormuyorsun, hangi ava sürecek
esrik tazısını? Esirisin şimdi.
Her ne iş yaptırmaya götürüyorsa
götürür artık. Niçin kullanacaksa kullanır.
Pusu kuruyor sana, tavşanısın.
Kır manzarasını seyrediyorsun sen,
avtüfeğ'ni dolduruyor o.
(Vayy başına geleceğe!) Ama gelecek de ne
senin'çin, varsa yoksa şimdi.

Şişeni kırıyor işte, şarabın dökülüyor.
Kanatlarına basıp geçiyor
avcının çizmesi. Hem canını çiğniyor
hem bedenini. İçin acıyor şimdi.

2009, Lefkoşa-Cambridge

DÜNYA AV YERİ

Ama o an nereye kaçsın insan?
Dünya av yeri.
Gündoğumundan günbatımına
güneş şekline bürünür avcı.

Ve avlananlar der ki:
"Göremedik kim avladıydı bizi,
gözümüz kamaştı da durduk
avtüfeğ'ne karşı."

Avcının kemerinde üç çengel var
başaşağı sallanır ona vurulanlar.

2009, Lefkoşa

BİR DAĞKEÇİSİ AVCIYI KOVALAR

Bir dağkeçisi fırlamış avcıyı kovalar
avcı da o bu değil, bildiğ'miz Artemis:
Sen ne tuhaf keçisin, der, pes yani
görmüyor musun avcı benim av da sen.
Peşime düşersen ateş saçacağım
postunu yatak-odama paspas yapacağım.

Cins bir keçi bu, tek sekişte üste çıkar:
Seni kendinden geçireceğim, der,
görürsün tutkudan kör olacaksın
içimi açınca bende kaybolacaksın.
Herşey benden sorulur okların dahil,
ben yokum sen var ol bakalım.

Koş koş sonu yok şu keçiyle koşmacanın
ama Artemis'i tanıyan bilir ki,
ormana sinip bekley'cektir gelişini
intikam alacağı o en zevkli ânın.

2010, Lefkoşa

KAPAN

Bir tuzak bu! Birdenbire bastırdı uyku.
Uzaktan uzağa çengel atıp
daldaki elmaları toplayan siyah eldivenli el
sepetine doldurdu insanları da
ve söndürdü bakışını apartman pencereler'nin.
Ama uyumadın sen. Bir farenin yüreciği
çırpınıp durdu uykunun kapanında
çırpınıp durdu. Gözkapağını ovuşturup
seyrettin sabahın işbaşına dek
yanında uyuyan güzeli —
Şu halin saçma sapan olsa da
ılık bir şeyler akıyor içine onu seyrettikçe...

Hayatın soğuk aklı kapana kıstırmış insanı,
farketmiyoruz bile
böyle sıradan mutlu anları.

2010, Lefkoşa-İstanbul

Tam kapıdan çıkmak üzereyken "Çocukluk söndürülemez ki" demekten kendimi alamıyorum. "Hmmm, güneş yani [...]." İstihzayı sezmedim değil tabii. [...] insanın nasıl yürüyeceği bile çocukluğundan bellidir: Nerede duralayıp nerede yola devam ettiği, ar mı arcı mı olduğu, hele eski sevgililer konusunda önüne mi arkasına mı bakındığı [...] İçtiği birayı masaya bırakırken "İnsanın çocukluğu başkasıdır" dedi, "herkes gibi onun da kendi mahremiyeti var. Şairsin diye ona bu kadar yüklenmen doğru mu yani?" [...] şiir defteriyle evden kaçıp ağaca tırmanan 40 yıl önceki o çocuk hayalimle nicedir sık sık buluşup, ona, sanki kendi çocuğummuş gibi davrandığım için olmalı [...] ama bunları yazamazdım, o yüzden de [...]

LAF KALABALIĞI

Buzdolabından çıkan bira şişesi
buzlu buhrunu çözmüş akıyor
yağmursu damlacıklarla...
Eğilip bakmıyor ama derindeki suya
ırmağın kıyısına yığılan kent.
Masadaki kırıntıyı gagalayıp uçuyor
ürekliğ'ni atan serçe.
Ve dur- dur- durmadan konuşuyor
cümle gereksiz sözü söylüyor sen
söylememek için asıl gerekli olanı.

(Bütün bu fazlalıkların, eksik
sözü örtmek uğruna
sarfedildiğ'ni hissediyor elbet
dinliyormuş gibi yapan izleyiciler.)

2009, Lübliyana

GÜNEŞE TUTULAN AYNA

Beni okuyan biri,
"Bir şeyler eksik" diyor
"şiir kitaplarında.
Dolduramıyor boşluğu
fazlalıklar da."

Güneşe tutulan ayna
gösteremez ki baktığ'nı,
güneşle bir olur, ateş kül olur
çıkardığı yangında.
Ruhtan yapılmıştır
görünmez Zümrüdüanka.

"Hep eksik kalır şiir..."
Eksik kalsın, diyorum ona.

2009, Lübliyana-Lefkoşa

Rüzgâr tanrısı en çok çocukları sever
saçlarındaki kurdelayı çözer
tuhaf bir ürperti salar içlerine de.

Rüzgâr tanrısı yazlık kiralar adalarda
ve ısrarla davet eder seni
işini mişini bırakıp gelesin diye.

Rüzgâr tanrısı kanatlar takar insana
ama yetmez yükseklere çıkmaya
sen ruhunu hazırlamamışsan

u ç m a y a . . .

ISBN 978-975-08-2509-5
13 TL
9 789750 825095